

Η επιστροφή των... φαντασμάτων

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΚΟΥΤΣΟΚΩΣΤΑ

» **Τελικά** δεν τα είχαμε δει όλα, σε αυτή τη σκυταλοδρομία του τρόμου με τους δανειστές της χώρας. Εκεί που νομίζαμε ότι οδεύαμε σε μια επώδυνη μεν αλλά αξιοπρεπή συμφωνία, βρεθήκαμε μπροστά όχι σε μία, αλλά σε πολλές και δυσάρεστες εκπλήξεις. Ακόμα και οι πιο μυημένοι, ακόμα και αυτοί που γνώριζαν εκ των έσω πλευρές της διαπραγμάτευσης, δεν πίστευαν στα μάτια τους διαβάζοντας την τελική (:) πρόταση - μαχαιριά των δανειστών.

Τι συμβαίνει λοιπόν; Σκληραίνουν τη στάση τους στο πλαίσιο της τελικής πίεσης για να συρθεί η κυβέρνηση σε συμφωνία άνευ όρων ή μήπως κρύβεται κάτι άλλο ακόμα χειρότερο; Μέχρι την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές απάντηση δεν υπήρχε. Βεβαίως η ελληνική πρόταση απέχει από τις προεκλογικές εξαγγελίες της κυβέρνησης, είναι επώδυνη και δύσκολα διαχειρίσιμη. Αλλά αυτά που ζητούν με την αντιπρότασή τους οι δανειστές ξεπερνούν κάθε όριο και ορθώς απερρίφθη από τον Αλέξη Τσίπρα. Γιατί θα βυθίσει τη χώρα ακόμα πιο βαθιά στην ύφεση, θα οξύνει ακόμα περισσότερο την ανθρωπιστική κρίση, ενώ δεν δίνει καμία αναπτυξιακή προοπτική και δεν ασχολείται καν με το πρόβλημα του χρέους και τη διαχείρισή του. Μοιάζει περισσότερο με την προσπάθεια ενός εμπόρου ναρκωτικών, που το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι να χορηγήει τη δόση στον άρρωστο χρήστη ναρκωτικών, προκειμένου να τον ελέγχει εις το διηνεκές.

Το... μικρόβιο του ΣΥΡΙΖΑ

Ας μην υπάρχουν αυταπάτες. Όποια πρόταση και αν επικρατήσει, όποια κατάληξη και αν έχει τελικά το ελληνικό δράμα, όποιο αποτέλεσμα και αν φέρουν τα διαδοχικά τετ α τετ του Τσίπρα με Γιούνκερ - Μέρκελ και Ολάντ, ό,τι και αν πουν ο Σόιμπλε, ο Ντράγκι και η Λαγκάρντ ένα πρέπει να θεωρείται σίγουρο: Ότι ο σκληρός πυρήνας των δανειστών ποτέ δεν θέλησε να συμβιβαστεί με την ιδέα της συμβίωσης με τη νέα ελληνική κυβέρνηση, η οποία μάλιστα είχε και το θράσος να βγάξει και... γλώσσα στο ευρωπαϊκό ιερατείο. Δεν το άντεχε από την αρχή και δεν το έκρυψε ποτέ, ότι η βασική του επιδίωξη ήταν να οδηγήσει τη νέα αριστερή κυβέρνηση της Ελλάδας σε πλήρες πολιτικό, οικονομικό και ηθικό αδιέξοδο, προκειμένου να πετύχει ή την πλήρη υποταγή ή την πλήρη κατάρρευση. Όχι για... τεχνικούς, αλλά για βαθιά πολιτικούς λόγους. Για την ακρίβεια οι τεχνικοί λόγοι εφευρίσκονταν κάθε φορά ως καμουφλάζ στον βασικό πολιτικό στόχο να ξεριζώσουν το επικίνδυνο... μικρόβιο του ΣΥΡΙΖΑ, πριν αυτό επεκταθεί και «μολύνει» και άλλους λαούς και χώρες της Ευρώπης.

Το έκαναν και το κάνουν κυνικά, μεθοδικά και αδίστακτα. Η γερμανική Ευρώπη του Σόιμπλε με μια πρωτοφανή για τα μεταπολεμικά χρονικά υπεροψία δείχνει να αδιαφορεί για τη σταθερότητα στην Ευρωζώνη, παίζει στα ζάρια το οικονομικό κόστος εκατοντάδων δις. ευρώ, που θα προκύψει από το ενδεχόμενο ενός Grexit και αγνοεί τον κίνδυνο γεωπολιτικών αναταράξεων. Και -προσέξτε- κάνει επίδειξη δύναμης γράφοντας στα παλαιότερα των υπο-

δημάτων της την σαφώς διατυπωμένη βούληση των υπερατλαντικών συμμάχων της, τις ΗΠΑ, να υπάρξει πάση θυσία συμφωνία της Ελλάδας με τους δανειστές.

Η Ευρώπη δεν αρέσει πια

Με αυτά και με αυτά η σκληρή νεοφιλελεύθερη ευρωπαϊκή ηγεσία επαναφέρει τα «φαντάσματα» στη Γηραιά Ήπειρο. Ανέκαθεν η Ευρώπη είχε αυτή την «ικανότητα» να έλκει σαν μαγνήτης τα... φαντάσματα, να τα διώχνει και να τα δημιουργεί ξανά όταν δεν υπάρχουν. Το λέει η Ιστορία το δείχνει η σημερινή πραγματικότητα. Από την εποχή του Μεσαίωνα και της Ιεράς Εξέτασης μέχρι τις μεσαιωνικές λογικές του Σόιμπλε και την ιερά... τρόικα, η Ιστορία της Ευρώπης δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια αέναη διεκυστίδα «φαντασμάτων» και φωτεινών περιόδων. Που άλλοτε βύθιζαν την Ευρώπη στο σκοτάδι, τον φασισμό και την αιματοχυσία και άλλοτε στην Αναγέννηση, τον Διαφωτισμό και το σύγχρονο κράτος πρόνοιας. Με αυτή τη σκυταλοδρομία πορευόταν η Γηραιά Ήπειρος. Και όταν μετά τον πόλεμο οι κυρίαρχες πολιτικές ελίτ εμπνεύστηκαν ή επινόησαν το όραμα της πολιτικής και οικονομικής ενοποίησης, η Ευρώπη για περίπου τρεις δεκαετίες κατάφερε να μετατραπεί από πεδίο βίαιης επίλυσης των καπιταλιστικών αντιθέσεων σε πεδίο άσκησης της τέχνης των συμβιβασμών και της συνεννόησης.

Όμως, αυτή η διαδικασία διακόπηκε βίαια όταν εμφανίστηκε η κρίση και όταν στο τιμόνι των κυρίαρχων κρατών της Ευρώπης βρέθηκαν οι πιο ακραίες δυνάμεις του νεοφιλελευθερισμού. Και έτσι σταδιακά το φιλόδοξο και ελπιδοφόρο εγχείρημα της ενωμένης Ευρώπης άρχισε να θολώνει. Η Ευρώπη δεν αρέσει πια. Και το χειρότερο την πνίγουν τα «κακά» και μαύρα φαντάσματα του παρελθόντος της. Ο ευρωσκεπτικισμός γίνεται κυρίαρχο πολιτικό ρεύμα και σε άλλες χώρες, όπως η Πολωνία, ενώ η Ακροδεξιά χτυπά την πόρτα της εξουσίας στη δεύτερη μεγαλύτερη οικονομική δύναμη της Ευρωζώνης, τη Γαλλία και αυξάνει εντυπωσιακά τις δυνάμεις της σε χώρες του σκληρού πυρήνα όπως η Αυστρία και η Ολλανδία.

Η επιβίωση και η ήττα

Σε αυτή την Ευρώπη δίνει τη μάχη για τη χώρα και την κοινωνική σωτηρία η κυβέρνηση της Αριστεράς. Και ασφαλώς οφείλει να γνωρίζει τις συνθήκες του «παιχνιδιού». Το «γίγπεδο» είναι ξερό, αφιλόξενο έως εχθρικό, οι συσχετισμοί τραγικά δύσκολοι, αξιόπιστοι σύμμαχοι δεν υπάρχουν και στην άλλη άκρη του... γιπέδου δεν παίζουν οι... μάγοι με τα δώρα, αλλά ένας αντίπαλος «πολύ σκληρός για να πεθάνει». Ακόμα και έτσι όμως κανένα ματς δεν κερδίζεται από το πρώτο ημίχρονο και καμιά μάχη δεν χάνεται πριν καν δοθεί.

Η κυβέρνηση της Αριστεράς, όλοι οι Έλληνες πολίτες οφείλουν να γνωρίζουν ότι η αξιοπρεπής επιβίωση είναι προτιμότερη από τον... υπερήφανο θάνατο και η πρόσκαιρη ήττα καλύτερη από τη συντριβή. Και ότι εν τέλει μπορείς να πας μπροστά ακόμα και κάνοντας βή-

Η γερμανική Ευρώπη του Σόιμπλε, με μια πρωτοφανή για τα μεταπολεμικά χρονικά υπεροψία, δείχνει να αδιαφορεί για τη σταθερότητα στην Ευρωζώνη, παίζει στα ζάρια το οικονομικό κόστος εκατοντάδων δις. ευρώ, που θα προκύψει από το ενδεχόμενο ενός Grexit, και αγνοεί τον κίνδυνο γεωπολιτικών αναταράξεων

ματα πίσω. Αρκεί να μη χάνεται ο τελικός στόχος: Ήδη αυτή η κυβέρνηση με τα λάθη, τις παραλείψεις και τις αρρυθμίες της πέτυχε πολλά διεθνοποιώντας το ελληνικό πρόβλημα και δείχνοντας έναν άλλο δρόμο για την Ευρώπη, μακριά από τις συμπληγάδες της λιτότητας και της κοινωνικής καταστροφής. Τώρα οφείλει να αντέξει, να διατηρήσει την ψυχική και τον χαρακτήρα της μέχρις ότου μπουκ στην εξίσωση και άλλοι λαοί και άλλες κυβερνήσεις στην Ευρώπη.

Το Podemos είναι ήδη εδώ. Από τις πλατείες των «Αγανακτισμένων» ετοιμάζονται να χτυπήσουν την πόρτα της εξουσίας στις εκλογές του Νοεμβρίου. Και μετά τους Ισπανούς έρχονται οι Ιρλανδοί, οι Γάλλοι, οι Πορτογάλοι και όλες οι «φυλές» της Ευρώπης για να διαλύσουν τα μαύρα σύννεφα που πλακώνουν τον ουρανό και τις ζωές των ανθρώπων. Και να διώξουν τελικά τα... φαντάσματα που πλανώνται πάνω από τη Γηραιά Ήπειρο.

